

BIDE ZUZENETIK OKER

Idoia Granizo Uribarrena

Altsasu

—Aupa, Xabat! Goazen partidu bat jokatzera, taldean bat falta dugu-eta!

Arratsaldeko bostak dira. Klasetik atera gara eta, arratsaldero bezala, mutilek futbolera jolastu nahi dute. Nik ez dut futbola batere gustuko, baina txiki-txikitatik aitarekin ibilia naiz eta klaseko onena omen naiz. Beraz, guztiek nahi naute eurekin, baina nik ez dut inorekin jolastu nahi. Zoritxarrez, inork ez daki hori.

—Benga, txo! Arratsaldea joango zaigu mugitzen ez bazara!

—Ados, ados, banoa...

Eta han hasi gara baloiarekin alde batera eta bestera.

—Xabat, askaria ekarri dizut.

Hortxe ama! Eskerrak behar baino goizago etorri den. Korrika joan naiz harengana. Bai! Txokolatea ekarri dit gaur, asteazkenero legez. Bokata hartu eta bankuan eseri naiz txokolateaz goatzera.

—Baina ez itzazu lagunak bakarrik utzi, segi jolastera –proposatu dit– badakit asko gustatzen zaizula, laztana.

Ez, ez, ez! Ez dut futbolera jolastu nahi, baina ez dut besterik... Azkar helduko dira seiak eta ingelesera joan beharko dut.

—Bai, ama, banoa...

Han abiatu naiz berriro ere, ardiak bezala, baloiaren atzetik korrika egitera. Ordu laurdena geratzen da ingelesa has dadin, baina ingelesa ere ez dut gustuko. Gurasoek diotenez, gaur egun, hain beharrezkoa da ingelesa gure etorkizunerako, non jakitea ia-ia derrigorrezko bilakatu den. Eta zer erremedio! Astelehen, asteazken eta ostiraletan seietatik zazpietara, ingelesa.

Nik dantza ikasi nahi nuen. Ingeleseko akademiara eta futbolera apuntatu ninduten bezala, balleteko akademiara apuntatzea eskatu nien gurasoei.

—Baina nola egingo du zu bezalako mutil batek dantza? –horra hor aitaren erantzuna.

—Baina aita...

—Ez, Xabat, bainak baratzean. Zuk futbola gustuko duzu, ezta? Bada, futbolarekin nahikoa daukazu.

Ea nor ausartzen zen aitari futbola gorroto nuela esatera. Azken finean, bi urte nituenetik ondo jokatzen ikas nezan atzetik ibili zait. Eta lortu du, izugarri ondo jokatzen dut futbolera, baina nik ez dut kirol hori maitatzen! Berak bai, nik, ordea, ez!

—Hurrengo Messia izango zara, maitea, ikusiko duzu. Jendeak ere badio primeran moldatzen zarelazelaian.

—Baina nik dantza egin nahi dut, horretan eman nahiko nuke bizitza, aita.

—Dantzatzen? Baina zer diozu seme? Erotu egin al zara?

Messirena gutxi balitz, aitak dioenez, munduko mutilik argiena naiz eta ingeniarietza ikasi behar dut familiako enpresa aurrera ateratzeko. Aitonak eraiki zuen, aitak darama orain eta nire etorkizuneko lanpostua izango da.

—Hello, Xabat, how are you?

Horrela esan dit, astelehen, asteazken eta ostiraleroko bezala, ingeleseko akademiako irakasleak. Berak dio ez dakiela euskaraz, baina nik amarekin entzun diot telefonoz euskaraz hitz egiten.

Etxera itzultzerakoan, etxeko lanak egin behar ko ditut eta, eskerrak gaur inguruneko ariketak bidali dizkidaten, bestela, aitak matematikako eragiketak egiten jarriko nindukeen. Ingeniari izateko matematika asko praktikatu behar omen delako.

—Baina, aita, beti jartzen dizkidazu makina bat biderketa eta zatiketa...

—Eskertuko didazu etorkizunean.

Etorkizuna, etorkizuna... Beti berdin, eta oraina? Hori oraindik ez dakit zer den eta jada badituzortzi urte. Baina isiltzen naiz, izan ere, behin esan nion bakean uzteko, ez nuela matematikarik egin nahi eta hala erantzun zidan:

—Zuk ez dakizu ezer bizitzari buruz, Xabat! Isildu eta bukatu itzazu eragiketak eta berriro ere horrela erantzunez gero, ez zara zure logelatik aterako!

Behintzat nire logelan nahi dudana egin dezaket. Baina, noski, hori ere ez nion esan.

Azkenean zazpiak! Ama etorri zait ingelesera bila eta batera etxeratu gara.

—Zer moduz eguna, laztana? —bota dit.

—Ondo... -esan diot nahiko goibel.

—Zer duzu, maitea?

—Ama... ez zait ingelesa gustatzen.

—Xabat, hamaika bider hitz egin dugu honetaz, ez hasi berriro. Badakizu oso garrantzitsua dela aita eta biontzat zuk etorkizun duina edukitzea eta ondo dakizu, baita ere, horretarako ingelesa ikasi behar duzula.

—Bai, ama.

—Etxeko lan asko bidali dizkizute gaur? —aldatu nahi izan du gaiz.

—Inguruneko ariketa batzuk. Eta, bai, egingo ditut etxera heltzean.

—Ongi.

Etxera heldu bezain pronto jarri naiz, hortaz, etxeko lanekin. Zortzietan amaitu dut, lur jota. Erlaxatzeko asmoz, sofara joan naiz telebista apur batean ikustera, afaldu aurretik. Memento horretan, iritsi da aita etxera.

—Arratsalde on, familia —agurtu gaitu.

Ama sukaldetik atera eta muxu bat eman dio aitari ezpainenan. Puaj, ze nazka! Baina ez naiz esa-

tera ausartzen, horren ordez, muxuren bat ematera doazen bakoitzean, begiak ixten ditut eta belarriak tapatzen.

Burua egongelan sartu du aitak eta hala esan dit:

—Kaixo, Xabat, egin dituzu etxeko lanak?

—Bai, aita.

—Horrela gustatzen zait! Zeinen langilea den nire mutila.

Bederatziak laurden gutxiagoan deitu gaitu amak afaltzera. Berriro ere porruak! Baina baratzea ez al da hozkailua bezala agortzen? Andereño Karmelek dioenez, bizitza honetan, ez dago ezer infinitua, baina, argi dago, berak ez duela gure ortua ezagutzen.

—Zer moduz lanean, laztana? —esan dio amak aitari.

—Beti bezala, —egin du hasperen aitak— kokoteraino. Londreseko enpresakoekin konferentzia baterako geratuak ginen eta...

Momentu horretan, burua nire pentsamenduetan murgildu dut, ez zaizkit konferentziak eta *business*-ak gustatzen. Ingeles gehiegi gaurkoz. Larriena zera da: niretzako etorkizunik onena bilatzen saiatzen dira, baina aita gogaituta daukan lanpostuan jardun beharko dut. Nik ez omen dakit ezer bizitzari buruz, baina, hara, helduek guk baino kontraesan handiagoak dituzte.

—Xabat? Erantzun! —aitak.

—Bai, barkatu, zer?

—Ea zenbat atera duzun pasa den asteko matematikako azterketan.

—Ah, ondo atera zitzaidan, esan nizun, zortzi eta erdi.

—Zortzi eta erdi? Tira, ez dago gaizki, baina, badakizu, hurrengoan hamarra lortu behar duzu, horretarako kapaza zara. Zertan egin duzu huts?

—Ez naiz gogoratzen.

—Tira, Xabat, esan. Horrela gauza horietan sakonduko dugu.

—Problemetan.

—Problemetan? —nolako aurpegia jarri duen! Ez da horrenbesterako, aizu!— hemendik aurrera problema gehiago egingo ditugu orduan.

—Ados, aita.

—Xabier, ez izan horren zorrotza umearekin —esan du amak— ez da nota txarra.

—Noski ezetz, baina hobetu daiteke.

Guztiok isildu gara. Mahaia jaso eta logelara joan naiz. Orain irakurtzea tokatzen da. Hori amaren istorioa da. Egunero ordu erdiz irakurriz gero, argiagoa izango naizela-edo eta aitak mutil argia nahi duenez, ez zaidala gaizki etorriko dio. "*Geronimo Stilton*"-en bilduma ia-ia guztia irakurri dut jada.

Hamarretan, lotara. Umeek gutxienez, zortzi ordu deskantsatu behar dugula ere diote helduek. Baina nire gelakideek, hamaiketan lokartzen direla diote. Tira, pijama jantzi, hortzak ondo garbitu eta ohera sartu naiz. Orduan, gurasoak etorri zaizkit gaueroko muxua ematera.

—Gabon, Xabat, bihar arte —aitak.

—Ondo lo egin —amak.

—Berdin, bihar arte —nik.

Jada aitak ez dizkit lo-aurreko ipuinak kontatzen. Jada amak ez dizkit lo-aurreko kantuak abesten. Jada handitu omen naiz, jada ez omen naiz horren umea eta helduek ipuin eta abestirik gabe lo hartu beharra dutela diote. Bada, orduan, nik umea izaten jarraitu nahi dut, ez dut handitu nahi, heldua izateak ez du batere gauza onik-eta. Faltan botatzen ditut aitaren narrazioak eta amaren aho-tsa.

Eta ipuinik eta kanturik ez dudanez, hausnarke-tetan barrendu naiz, gauero egiten dudana bezala. Futbola, ingelesa eta etxeko lanak. Hori da ia-ia egunero egiten dudana. Gurasoek ipunitako egunerokoa da, gainera. Baina badakit nire lagunak ni ingelesean nabilen bitartean, elkarrekin askaria jaten dutela plazan, harrapaketetara jolasten direla edota, bestela, *alturitas*-era. Batzuetan, joko berriak asmatzen dituzte eta gero, horietara batera jolasten gara ikastolan. Tamalez, nik ez dakizkit joko horiek guztiak eta beti azaldu behar izaten dizkidate.

—Joe, Xabat, beti berdin!

—Bai, mutiko! Etorri noizbait parkera gurekin jostatzerara!

Horrelakoak botatzen dizkidate. Nik ere parkean pasa nahi nituzke arratsaldeak haiekin jolasten, baina ezin dut. Behin ere proposatu nien gurasoei plazara joatearena.

—Ikusiko duzu, laztana, hobe da lanean ibiltzea, gero haiek ez dute zurea bezalako lanposturik edukiko —esan zidan aitak.

Beraz, ingelesa bai, plazarik ez. Futbola bai, dantzarik ez. Hamaika ariketa bai, ipuinik eta kanturik ez. Eta nik ipuin eta kantik eta dantza eta parkeak nahi ditut.

* * *

Urteak joan, urteak etorri, gurasoek nahi zutena egin nuen. Eta primeran, gainera! Futbolera jolasen jarraitu nuen nire lagunek horri utzi zioten arte. Honen aitzakiapean, lortu bainuen aita kontentzitzea.

—Aita, futbola utziko dut, nire lagunetatik jarraitzen dudana bakarra bainaiz —hamalau urte nituen nik orduan.

—Baina, Xabat... Zuri gustatzen zaizuna egin behar duzu, ez besteek egiten dutena.

—Aita, erabakia hartu dut.

Disgustu nahiko handia hartu zuen, baina zer egingo diogu, bada?